

Важкий політ двадцятого століття

Ігор Павлюк

Важкий політ двадцятого століття.
В очах святих сніжинкові хрести.
Смола в крові. Не хочеться боліти.
Єдина втіха: є куди рости.
А ще утіха: є за що боротись.
Та от печаль: що вже немає з ким.
Про нас є перша згадка в Геродота.
І в горі доти йдемо крізь віки.
Усі ідуть — невинні і не винні.
Чумацький Шлях в глибокім склі сльози.
Усі ідуть — вершинні і первинні.
Ржавіють дерев'яні голоси.
А ніч кругом — як другий поцілунок.
А ніч — як лід із темної води.
Вже не прийдуть сармати, скіфи, гунни.
Нема для кого, та й нема куди.
І чути, як поезія вмирає,
Мов Місяць у слизьких обіймах птиць.
Вона не любить згарища і зграї,
І пустоти, безгріштя пустоти.
Вона — то як троянда ранить квіти,
Усмішка — наче змах лелечих крил,
Що в глибину навчилися летіти,
Коли увись іти немає сил.